

AVUI
11-12-03

DIES DE CADA DIA

Malalts

PERE ROVIRA

Com que feia anys que no agafava la grip, la tos, els calfreds i l'aixafament m'han desconcertat. Després m'han produït un mal humor que ha anat derivant cap a la tristesa nostàlgica. Quan estem malalts, enyorem la infància, perquè una part nostra, la més fràgil, es torna infantil, i tota la resta de nosaltres vol desmentir-la, amb la duresa que el temps ens ha injectat, com una mala medicina.

Els dies de la grip, tancat a casa, sense ànims per treballar, he enyorat els dies de les dolces malalties infantils, que més d'una vegada jo mateix em provocava. No per un caprici de malcriat, sinó per angoixa de nen i per no veure el món de cada dia, tan miser. Jo anava a una escola inhòspita, que les tardes d'hivern era una nevera mal il·luminada per tres o quatre bombetes dèbils i brutes de cagades de mosques. Alguns dies, cap al tard, mentre s'anava fent fosc, mirava el mestre, vell i colèric, els mapes de les parets, les pissarres, el santcris, el nen més gran que jo que em pegava al pati, el meu pupitre corcat, la llibreta on havia de copiar alguna cosa estúpida, i em mossegava per dintre un sentiment que devia ser una barreja d'odi i desesperació. Llavors, em posava malalt. Era, naturalment, una malaltia imaginària, que em servia per fugir d'allí. Enganyar el mestre costava poc, però enganyar la mare no era fàcil, i jo havia de representar el meu paper amb tanta convicció que, molts cops, acabava malalt de veritat.

Al cap d'un dia o dos, quan sortia de la febre, entrava en el paradís. Els ous batuts a mig matí, el pernil del berenar eren delícies extraordinàries, però el més extraordinari de tot era ser allí, en aquell llit, amb tot el temps meu, lluny de l'escola hostil, amb la mare que entrava de tant en tant a portar-me una taronjada, a arreglar-me els llençols i a tapar-me, a dir-me que no llegís més, que m'agafaria mal de cap. Perquè tenia escampats sobre el llit tots els tebeos possibles: ja els havia llegit vint vegades, però els tornava a llegir amb l'esperança d'haver-los oblidat, i alguns m'agradaven tant que m'inventava que no els havia vist mai. Un d'aquests tebeos, el primer que recordava haver tingut a les mans, el vaig buscar, molts anys després, pels mercats i les llibreries de vell. Jo demanava un tebeo molt gran, gran com un diari, i ni els comerciants més especialitzats l'havien vist mai. Fins que em vaig adonar que el tebeo que buscava no existia, que si un dia em va semblar que era tan gran, va ser, senzillament, perquè jo era un nen molt petit.

És probable que la part més plaent dels meus costums literaris tingui molt a veure amb aquelles remotes malalties felices. Si no han de ser fatals i si deixen aviat de ser doloroses, les malalties ens fan el gran favor d'interrompre les nostres rutines obligatòries, el favor de regalar-nos una mandra sense remordiments, un oci solitari i dòcil. I ens tornen, sí, una mica d'infància, en les nostàlgies i els records, però també en la sensació d'estar indefensos, de ser fràgils; i volem que algú s'ocupi de nosaltres, que ens faci taronjades, que ens acosti una mà tendra. Quan s'acaba la malaltia bona, tenim ganes de sortir al carrer, de veure llum de sol i colors nets, i passem alegrement, sabent que, si ahir no haguéssim estat malalts, avui no estaríem tan contents de viure.